

Scénář k audioreportáži

Tajuplný příběh z cihelny paní Jitky Průchové

Zpracovaly žákyně ZŠ JIH Mariánské Lázně

Adéla Burdová, Tereza Chladová,
Viktorie Narovcová, Natalie Zadranská

Příběh paní Jitky Průchové začal 24. listopadu roku 1938 v Kutné Hoře v Sedleci. Narodila se do rodiny jako jedináček. Tatínek pracoval jako topič v cihelně a maminka jako zdravotní sestra v nemocnici v Kutné Hoře. Rané dětství prožila za 2. světové války. Ačkoliv byla malé dítě, vzpomínky na válku jí zůstaly v paměti do dnes.

„U nás na Kutnou Horu tam jako nepadalo nic. To všechno bylo směřované na průmyslový město, který byly Pardubice, byl to petrolej, nafta, benzín a byl to Kolín, protože tam bylo totéž, tam byla petrolejka. Takže to většinou bylo tady na tyhle ty dvě průmyslové města. A oni přelítali přes den, ale bombardovali v noci. A to jsme poznali, když šli bombardovat třeba Pardubice, tak oni předtím si ty místa označovali a vypouštěly dolů takový světelný jako stromky. Takže když jsme viděli, že prostě začínají a od nás to bylo krásně vidět, takže když začínaly padat, tak už jsme věděli, že už je to na Pardubicích.“

Ale největší odhalení Jitku Průchovou teprve čekalo.

„No a tak se taky stalo, že jsem se strašně divila, že maminka vaří tolik knedlíků a proč teda ty knedlíky vaří, když my jsme jenom tři, popřípadě bratranec a babička. Ale tatínek na peci schovával srbské partyzány, takže jídlo odnášel tam. Já jsem o tom jako dítě nevěděla, maminka nic moc, ale i tak jsme trnuly strachy, co se jednou stane, až se na to přijde. Ale do konce války to tak vydrželo. Trvalo to asi dva roky.“

Málem to však celé dopadlo úplně jinak.

„Zažila jsem jednu věc, že jsme šly za tatínkem, to už bylo před koncem války, šly jsme s maminkou za tatínkem do cihelny a německý vojáci tam stáli a nepustili nás tam. Tudiž jsme měly strach, že se teda něco stalo, protože tatínek tam měl ty dva partyzány, tak jsme měly strach, ale bylo to jinak. Německý vojáci tam stříleli sami německý vojáky, kteří asi zřejmě nechtěli uposlechnout, nebo jestli to byli jejich zajatci, prostě je tam stříleli. Pak už jsme viděli, jak už je jenom odváželi.“

Na konci války ukrývaní srbští partyzáni odešli se sovětskou armádou zpátky do své rodné země. Ale na tatínka nezapomněli a zhruba po dvou letech mu poslali fotografii s věnováním a s poděkováním a dále si s ním dopisovali ještě mnoho let.

Po válce se celá rodina přestěhovala do Velké Hleďsebe za svými příbuznými. Malá Jitka navštěvovala místní školu, kde si našla spoustu nových kamarádů. Z počátku byla většina dětí německých. Paní Jitka však vzpomíná, že mezi nimi nebyly žádné konflikty a že se vždy dokázali společně domluvit. Ve Velké Hleďsebi zůstala po celý svůj život, který byl opravdu pestrý a hezký. Žije tam spokojeně do dnes.